

La misteriosa flama de la reina Loana

Umberto Eco

Els discursos de Gragnola em feien posar trist. No perquè estigués segur que eren dolents, sinó perquè tenia por que fossin bons. Havia tingut la temptació de parlar-ne amb l'avi, però no sabia com s'ho prendria. Potser ell i Gragnola no s'entendrien, encara que tots dos fossin antifeixistes. L'avi havia resolt la seva qüestió amb el Merlo, i amb el Duce, d'una manera jovial. L'avi havia salvat els quatre nois a la Capella, s'havia burlat de les Brigades Negres i prou. No era un home d'església, però això no volia dir que fos ateu, si no no hauria fet el pessebre. Si creia en Déu, era en un Déu alegre, que devia haver rigut de gust en veure el Merlo que intentava vomitar l'ànima -l'avi li havia estalviat a Déu la pena d'enviar el Merlo a l'infern, ben segur que després de tot aquell oli només el faria anar al purgatori, per permetre-li que s'alliberés en pau. Gragnola, en canvi, vivia en un món entristit per un Déu dolent, i només l'havia vist somriure amb una mica de tendresa quan m'explicava coses de Sòcrates i de Jesús. Dos que després, em deia entre mi, havien estat assassinats, i que per tant no veia que n'hi hagués per riure.

I això que no era dolent, estimava la gent que tenia al voltant. Només se les tenia amb Déu, i devia ser una bona condemna, perquè era com tirar pedres a un rinoceront, el rinoceront ni se n'adona i continua fent les seves coses de rinoceront, mentre que tu l'encens de ràbia i d'aquesta manera et ve un atac.

Umberto Eco, *La misteriosa flama de la reina Loana*. Barcelona. Destino. L'àncora 179, 2005 (Cap. 16).

Traduït per Carme Arenas Noguera